

ANITA CELINIĆ

INSTITUT ZA HRVATSKI JEZIK I JEZIKOSLOVLJE, ZAGREB

acelinic@ihjj.hr

GEOLINGVISTIČKI POGLED NA ZAVRŠNO *L* U GLAGOLSKOM PRIDJEVU RADNOM U GOVORIMA HRVATSKOGA ZAGORJA

IZVORNI ZNANSTVENI RAD

UDK 811.163.42'344'286'367.625.44(497.522)

DOI <https://doi.org/10.17234/9789531758635.07>

U radu se analizira razvoj završnoga *l* u glagolskom pridjevu radnom muškoga roda jednine u govorima Hrvatskoga zagorja. Utvrđuje se postojanje više tipova razvoja, od kojih su neki zastupljeni i u drugim govorima hrvatskoga jezika. Rezultati analize prikazani su na jezičnoj karti koja obuhvaća četrdesetak punktova.¹

1. UVOD

Prema razvoju završnoga *l* hrvatski je jezik u svojim organskim govorima ispresijecan brojnim izoglosama. O rezultatima toga razvoja govori se kako u radovima o pojedinačnim govorima, tako i u onima koji obrađuju šira područja – od skupine govora sve do nekih narječja. Za kajkavsko narječje, kao i za hrvatski jezik kao cjelinu, ovu temu tek treba obraditi. U ovom se radu obrađuje jedan dio kajkavskoga narječja, pri čemu nije riječ o području izdvojenom po dijalektološkom kriteriju podjele na dijalekte, nego o tradicionalnoj zemljopisnoj regiji – Hrvatskom zagorju – čije govore povezuju mnoge zajedničke osobine, ali među kojima ima i brojnih razlika, zbog kojih zagorski govori u dijalektološkim podjelama nisu svrstani u jednu zasebnu i zaokruženu jedinicu, jedan dijalekt.

U literaturi rezultati analize razvoja završnoga *l* uglavnom nisu bili kartografski prikazivani. S obzirom na to, te s obzirom na činjenicu da je riječ

¹ Rad je napisan u okviru projekta *Lingvistička geografija Hrvatske u europskome okružju (LinGeH)*, koji financira Hrvatska zaklada za znanost pod brojem HRZZ 3688.

o složenoj temi, prof. dr. M. Menac-Mihalić² i ja obrađivale smo dio po dio hrvatskoga jezika, prema narječjima, za sada samo unutar Hrvatske: analizirale smo i kartografirale razvoj završnoga / u štokavskom (Menac-Mihalić i Celinić 2019) i u čakavskom³ narječju. Nastavljajući na to, u ovom radu obrađujem istu temu na manjem području onoga dijela hrvatskoga jezika unutar Hrvatske koji je još preostao – kajkavskoga narječja. Premda je riječ tek o jednom dijelu kajkavštine, analizirano područje ipak nije niti prostorno sasvim maleno, niti je dijalektološki ujednačeno (čine ga brojni među sobom različiti govori), niti je – kako je analiza pokazala – jedinstveno s obzirom na reflekske završnoga / u radnom pridjevu m. r. jd. Štoviše, čini se da je tu zastupljen znatan broj tipova razvoja kakvi su zabilježeni u kajkavskim govorima općenito. U pristupu analizi i pri kartografskoj obradi, gdje je bilo moguće, nastojala sam se držati pristupa i načela uspostavljenih u spomenutim dvama radovima, kako bi i ovaj tekst s njima bio kompatibilan te se mogao smatrati njihovim svojevrsnim nastavkom.

Hrvatsko je zagorje zemljopisno-povijesna pokrajina na sjeverozapadu Hrvatske. Područje je to većim dijelom brdovito-brežuljkastoga reljefa, isprešijecanoga dolinama potoka i rijeka, među kojima se ističu rijeke Krapina, Bednja i Sutla. Rebrast reljef od starine je otežavao komunikaciju među stanovništvom, koje je tradicionalno živjelo u selima i zaselcima često raštrkanima po brežuljcima, teže dostupnima i udaljenima od glavnih prometnica. Tek se u novije doba kuće grade u nižim područjima uz glavne ceste, a domaćinstva i naselja na bregovima i brežuljcima zbog suvremenoga načina života sve izrazitije ostaju bez svojih žitelja i izumiru. Prema važećoj administrativ-

² Administrativno važne podatke doznajemo iz životopisa i popisa radova, no u tim šturim tekstovima ono najvažnije često ne biva spomenuto. Profesorica Menac-Mihalić profesor je koji svojom dobrohotnošću i blagom strogošću nalazi izlaz iz situacija koje se čine teške ili naizgled nerješive. Profesor od kojega učim kako se koncilijantno rješavaju nesuglasice. Profesor koji finim intervencijama skrbi za dobrobit struke, dijalektologije. Profesor koji u dijalektologiji potiče: hajdemo čuti govornike, ili njihove snimke, kako nešto stvarno zvuči. Profesor od kojega učim da je bolje kloniti se velikih zaključaka ako za njih nema dovoljno dobrih argumenata. Profesor koji je mozak i duša hrvatske sastavnice OLA, toga velikoga i važnoga slavističkoga geolingvističkoga projekta. Profesor koji je mozak i duša *Hrvatskoga dijalektološkoga zbornika*, temeljnoga časopisa hrvatske dijalektologije, koji ne samo da je opstao u teškim časima, nego i zadobio vrhunsku kategorizaciju pod uredništvom naše slavljenice. Profesor od kojega se učim kolegijalnosti, jednoj od temeljnih akademskih vrlina, u ovim vremenima u kojima konkurentnost potire kolegijalnost. Konačno, profesor koji živom vodom zalijeva i potiče svaku dobru zamisao, čak i onu koja se čini teško ostvarivom. Velika hvala!

³ Izlaganje Menac-Mihalić, M. i Celinić, A.: “Geolingvistički pogled na završno / u glagolskom pridjevu radnom u čakavskom narječju” održano na 7. hrvatskom slavističkom kongresu u Šibeniku 2019. godine.

noj podjeli Hrvatsko zagorje obuhvaća cijelu Krapinsko-zagorsku županiju te dijelove Varaždinske i Zagrebačke županije.

Mjesni govori Hrvatskoga zagorja pripadaju kajkavskom narječju hrvatskoga jezika. Prema Ivšiću (1936) svi su dio prve, konzervativne zagorsko-međimurske skupine govora, a prema Lončariću (1996) raspodijeljeni su u središnjozagorski (bednjansko-zagorski), gornjosutlanski i varaždinsko-ludbreški dijalekt.

Morfem *l* nastao je gubitkom završnoga šva od jora (*-*lv* > -*lə* > -*l*). Tako je došlo i do pomicanja slogovne granice, pri čemu se sonant *l* našao u položaju zatvaranja završnoga sloga. Kako se pretpostavlja, psl. *l* koje se nalazilo ispred stražnjih samoglasnika, pa tako i ispred *ʋ*, bilo je tvrdo (velarno, stražnje), što je vjerojatno uzrok njegova razvoja u stražnje samoglasnike tipa *u* ili *o*. “Velarno *l* možemo najlakše izgovoriti uz vokal *u* ili *o*. Zbog položaja stražnjega jezika, koji je nalik na položaj za artikulaciju vokala *o* ili *u*, prelazi *l* rado u [*u*], i to tako što je doticanje vrha jezika prestalo, a usne se zaoblile. [...] Takvo je *l* u nekim prilikama prešlo i inače u [*u*] [...]. Naša promjena *l* > *o* (na kraju sloga), npr. *dal* > *dao*, može se i tako razumjeti što je u takvim slučajevima bilo *l̥*” (Ivšić 1970: 44).

2. METODA RADA

Analizom su obuhvaćeni glagoli sa strukturom završnoga sloga vokal + *l*. Tipovi glagola sa slijedom slogotvorno *r* + *l* (npr. *tro*, *dro*, *umro*) ovdje se ne razmatraju jer u znatnom broju govora za njih vrijede drukčija pravila, što može biti tema posebnoga rada i jezične karte.⁴ Izvan analize ostale su i riječi s ishodišnim završnim *l* koje nisu glagolski pridjevi, odnosno kod kojih *l* nije morfonem, nego samo fonem (najfrekventnije su među njima imenice i pridjevi, tipa *pepel*, *vesel*). I kod takvih riječi završno *l* u istom govoru često ima drukčiji razvoj u odnosu na radni pridjev.⁵

⁴ Usp. npr. u govoru Šemnice Gornje: “Što se tiče glagolskoga pridjeva radnog muškoga roda jednine, uobičajeno završava suglasnikom *l*: *štěl*, *klěl*, *zěl*, *pil*, *xmíl*, *xkrəl*, *pūstil*, *mōgel*, *dělal*, *vīděl*. Međutim ondje gdje se nalazi etimološko *r* u glagolskome pridjevu radnom muškoga roda jednine otpalo [je] *l* na kraju riječi: *rēzder* ‘razderao’, *zāper* ‘zatvorio’, *pōžder* ‘požderao’, *xmēr* ‘umro’, *pūotēr* ‘polupao, slomio’” (Oraić Rabušić 2009: 273).

⁵ Usp. npr. u govoru Rijeke Voćanske: “Polazni se lateral *l* u završnom položaju čuva u svim slučajevima, osim u glag. pridjevu radnom sg. m. gdje je sustavno otpao: *muzěl* ‘čir’, *pēpel*, *kutěl*, *sūql*, *kòl*, *vòl*, G pl. *čměl*, *vòzil* ‘uzao’, *dīel*, *vēsəl*, pa i m. *cipəl*, prema r. pr. *mōgi* ‘mogao’, *čū*, *dyžū*, *dē* ‘djeo, stavio’, *dā* ‘dao’, *dīši* ‘otišao’, *bīžžū*, *sidē* ‘sjedio’, *sē* ‘sjeo’, *prē* ‘preo’, *uzū* ‘izuo’, *pēki* ‘pekao’, *pūsti* ‘pustio’, *žē* ‘zeo’, *jē* ‘jeo’, *imē* ‘imao’, *mlāti*, *dunēsi* ‘donio’, *pòlīja*, *putj*” (Celinić 2015: 66).

U analizi se pokazuje sustavni razvoj. Međutim, u govorima nerijetko postoje iznimke, pojedinačni oblici radnoga pridjeva koji odudaraju od pravila, odnosno za koje nije bilo moguće uspostaviti zasebno pravilo. U građi bi se obično našla dva – tri takva glagola po punktu. Pokazalo se da od pravila najčešće odudaraju glagoli *ići* i *jesti*. Takve iznimke u navođenju primjera i kartografiranju nisu uzimane u obzir.

U više su govora zabilježene dvostrukosti, u jednom čak i trostrukost (Tuhovec). To znači da se u tim govorima oblik radnoga pridjeva m. jd. regularno može tvoriti na dva (ili tri) načina, da su inačice sustavne, odnosno moguće kod svakoga glagola ili kod svakoga glagola određenoga tipa, te da su pretkazive. U primjerima iz građe te su inačice odijeljene dvjema uspravnim crtama (||), a na karti označene dvama (u Tuhovcu trima) znakovima.

3. MREŽA PUNKTOVA, GRAĐA I TRANSKRIPCIJA

Analiza i kartografiranje obuhvatili su četrdesetak punktova. Riječ je o govorima za koje smatram da iz njih postoji pouzdana građa. Ona je trojako-ga izvora: (1) dio su rukopisi dijalektoloških upitnika za jezične atlase HJA i OLA⁶, koje su kroz više desetljeća popunjavali razni istraživači, (2) dio je rukopisna građa koju sam osobno prikupila posebno izrađenim upitnikom u okviru projekta “Govori Hrvatskoga zagorja”⁷ ili kojim drugim istraživanjem i (3) manji je dio građa iz objavljene literature. Izvori građe i istraživači navedeni su u posebnom odjeljku na kraju rada.

U radu je za svaki punkt zadržana transkripcija iz izvora građe. Transkripcijske razlike među različitim izvorima najuočljivije su u načinu bilježenja prozodema, i to: a) kratkoga naglasaka u sustavima koji nemaju opreke po intonaciji u kratkom slogu: taj je naglasak u dijelu građe zabilježen tradicionalnim znakom ` , sama ga bilježim iktusom ' na samoglasniku, kako je postupljeno i u nekim drugim novijim radovima, odnosno građi; b) ishodišne prednaglasne dužine ispred sloga s kratkim naglaskom, koja je u dijelu govora poprimila silinu i silaznu intonaciju, dobivši time karakter dugosilaznoga naglasaka izjednačenoga s dugosilaznim naglaskom drugoga porijekla⁸, čime je i naglasni sustav takvih govora postao sustav s dvostrukim naglaskom u slogovima s kombinacijom prednaglasne dužine i kratkoga⁹ naglasaka (- ' > ^ '), odnosno prestao je biti

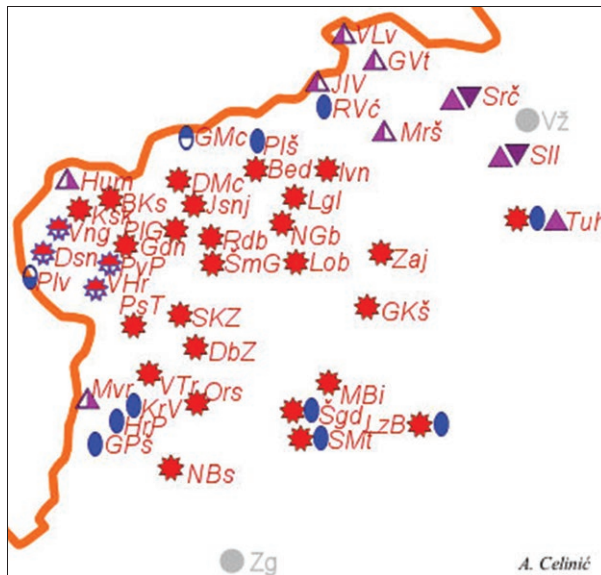
⁶ HJA = Hrvatski jezični atlas, OLA = Općeslavenski jezični atlas.

⁷ A. Celinć: “Upitnik za istraživanje govora Hrvatskoga zagorja” (u rukopisu).

⁸ U skladu s prozodijskim razvojem konkretnoga govora, odnosno razvojem dugosilaznoga naglasaka iz ishodišnih prozodema.

⁹ Koji se često ostvaruje kao tromi: poludugo i ne-silazno (uglavnom ravno).

sustav koji u inventaru prozodema ima nenaglašenu dužinu: u dijelu je građe na mjestu takve ishodišne prednaglasne dužine tradicionalno i dalje bilježena dužina¹⁰, a u dijelu je na njezinu mjestu bilježen dugosilazni naglasak¹¹, kako sam postupila i sama¹². Osim toga, različiti autori različito bilježe tzv. srednje *č* u sustavima koji nemaju opreke između tzv. tvrdoga *č* (od ishodišnoga *č*) i mekoga *ć* (od ishodišnoga *ć*); dio autora tu jedinu bezvučnu palatalnu afrikatu bilježi, tradicionalno, znakom za “tvrdo” *č*, a dio trorogim *č*, kao oznakom da je riječ o srednjem – ni “tvrdom” ni “mekom” – glasu. Svi govori obuhvaćeni istraživanjem u fonološkom sustavu imaju upravo tu srednju afrikatu i samo jedan kratki naglasak.

Karta 1. Razvoj završnoga /l/ u radnom pridjevu m. r. jd. u govorima Hrvatskoga zagorja

¹⁰ Usp. primjedbu D. Brozovića i J. Lisca o karakteru prednaglasnih dužina u fonološkom opisu Svetoga Križa Začretja za OLA, gdje se naglašava silazna intonacija prednaglasnih dužina, ali se one ne interpretiraju kao naglasak: “Akcenti se realiziraju tipično kajkavski, a nenaglašene dužine intonirane su izrazito silazno” (Brozović i Lisac 1981: 316).

¹¹ Usp. npr. zapis dr. Vesne Zečević u Upitniku za HJA Lobar.

¹² Na treći je način, rabeći drukčiji transkripcijski znak za prozodem te smještajući ga upravo na slog s ishodišnom prednaglasnom dužinom, tu situaciju interpretirao A. Kovačec za govore Jesenja Donjega i Bednje: “[...] 4) ton koji zahvaća dva uzastopna sloga, a uvjetno bismo ga mogli bilježiti znakom \vee iznad naglašenog vokala (na prvom slogu slijeda melodijska linija odgovara liniji silaznog tona /pod 2/, ali se pri samom kraju sloga lagano penje; u idućem je slogu melodijska linija obično uzlazna; to je u biti dvosložni neravnomjerni silazno-uzlazni ton [...]. [...] slog s takozvanom prednaglasnom duljinom zapravo je naglašen, a na idućem se slogu samo dovršava realizacija tona koja je započela na naglašenom slogu.” (Kovačec 1989: 18), npr. *kričati* (Kovačec 1989: 23).

Legenda:

	čuvanje: $l > l$		čuvanje + gubljenje + stezanje
	$l > \underline{u}$		$l > \underline{u}$ + stezanje
	$l > w v$		$l > \underline{u}$ + gubljenje
	gubljenje: $l > \emptyset$		gubljenje + stezanje (tip 1)
			gubljenje + stezanje (tip 2)

4. ANALIZA

Govori Hrvatskoga zagorja prema razvoju završnoga l u radnom pridjevu m. r. jd. mogu se razvrstati u dvije osnovne skupine.

U **prvoj** su **skupini** oni govori u kojima je odraz, odnosno razvoj ishodišnoga završnoga l neuvjetovan, kod svih glagola isti, jer ne ovisi o tipu glagola, odnosno o samoglasničkoj i naglasnoj strukturi zadnjega ili jedinoga sloga radnoga pridjeva. Toj skupini pripadaju prva četiri tipa razvoja.

1. Čuvanje: $l > l$ (★)

Osnovni je i najprošireniji tip u prvoj skupini čuvanje l , odnosno razvoj l (l) $> l$. Taj je razvoj karakterističan za središnje govore Hrvatskoga zagorja. Zabilježen je u punktovima: Bednja, Bregi Kostelski, Donji Macelj, Dubrava Zabočka, Gornja Konjščina, Gredenec, Ivanec, Kostelsko, Lepoglava, Lobor, Marija Bistrica, Novaki Bistranski, Novi Golubovec, Oroslavje, Plemenščina Gornja, Prosenik Tuheljski, Radoboj, Sveti Križ Začretje, Šemnica Gornja, Veliko Trgovišće, Zajezda; dubletno u punktovima Laz Bistrički, Sveti Matej, Šagudovec, Tuhovec.

Bednja: *brâul, erâul, gnul, prâpòl, peglâdol, cvèl, fûšel, bēil, etrâuvil* 'otrovaò', *čemerēil, cedēil, čētil, pefūril, jèl, xļõüdèl, zâl, pričâl, čùl, uðzùl*

Gredenec: *brâul, klâčâl, pävêdâl, dèlâl, cvèl, nãsâl, xvũsâl* 'utekao', *vučēil, xmil, gãvũðril, käsēil, pãkũðsil, zâl* 'uzeo', *prijâl, mël* 'imao', *xtèl, vïdâl, čùl, zùl, võugnul* 'ugnuo', *âbul*

Lepoglava: *âpâl, pãgiēnâl sã, vũgnâl, ðrâl, sējâl, cvèl, mâgel, pâkel, zmâkel, dèl, jèl, mļèl, zãzvèl* 'saznao', *imèl, videl, aťgèl, pãsiēkel, zâl, zâl, klâl, prijâl, pãsòdil, kàsìl, sušìl, pãsušìl, vùdril, spìl, atēsčìl sã, gãvârìl, âbul, âzùl, čùl*

Lobor: *õupâl, smējâl, dļžâl, mògel, zdìgel, išel, oblīekel, donęsel, pùstil, hvätìl* 'uhvatio', *pozâbìl, sël, dèl, jèl, sêdèl, imel, zèl, zùl*

Novaki Bistranski: *dâllâdâq, sējnal, mõučal, čęsal, dļžâl, įskal, õpal, mògel, zdìgel, išel, nęsel, pũðdril, pùstil, vùdril, xitil, štèl, jèl, videl, dèl, sèdel, žìvel, ostârel, zèl, sël, prijel*

Prosenik Tuheljski: *orâul, pusêkal, sêjal, klêičal, dèlal, cvèl, dòšal, rêkal, nêsal, pèkal, vlêikal, slêikal, mògal, vùšal, jâl, xmil, vučil, kôusul* ‘kosio’, *pokôusul, sùšul, zmòčul se* ‘izmučio se’, *vlèznul* (inf. *vlèznyty*), *nôusul, gòvôurul, vùgnul, vÿnul, čul, zùl, obùl*

Veliko Trgovišće: *dâl, namîetâl, pripovîedâl, čêšâl, dÿžâl, zîestâl* ‘sastao, susreo’, *dèl, mògel, videl, nêsel, živèl, pûstil, zèl, xlòvil, xvùdril, čùl, zùl, xčîeknùl*

Zajezda: *dâl, čêšal, òpal, mògel, dîgel, dòšèl, lègà||lègl, zmòkà||zmòkù, vidèl, sèl, prijel, zèl, vùdril, govòril, kùpil, čùl, zùl, ščèknul*

2. Gubljenje: *l* > \emptyset (\emptyset)

U dijelu govora refleks završnoga *l* izostaje, odnosno *l* se izgubilo. Riječ je o govorima koji nisu smješteni na kompaktnom području, već se u manjim skupinama ili pojedinačno javljaju na različitim stranama Hrvatskoga zagorja. Jezična karta pokazuje da se ovaj tip, kao medijalan, razvija na mjestu dodira cjeline s očuvanim *l* i cjelina s razvojem *l* u *u* ili *vllw*. Javlja se i na rubu područja s očuvanim *l* prema nenaseljenom području višega gorja (Medvednice).¹³

Tip s gubljenjem *l* u literaturi je bio navođen kao karakteristika čakavskoga narječja, i to kao jedan od tzv. insularizama, inovacija karakterističnih većinom za otočne govore (usp. npr. Brozović 1988: 84). Stanje na području Hrvatskoga zagorja ukazuje kako je pojava gubljenja završnoga *l* proširenija te da je zastupljena i na sjeveru hrvatskoga jezika, u kajkavskim govorima. Osim toga, kada se promatra šire područje, zaključci o medijalnom položaju “tipa \emptyset ” u odnosu na okolne tipove u Hrvatskom zagorju i na čakavskom području podudaraju se. Na temelju jezične karte “-*l* u glagolskom pridjevu radnom m. r. jd.” za čakavsko je narječje zaključeno: “Gledajući položaj toga tipa unutar čakavskoga areala, zapaža se kako je smješten između tipa s očuvanim *l* s jedne strane i tipova s vokalizacijom, bilo u *a* ili u *o*, s druge. Kako pokazuje karta, tip s očuvanim *l* i tipovi s vokalizacijom *l* u *a* ili u *o* gotovo nigdje nisu u izravnom dodiru – između njih je tip *l* > \emptyset ”.¹⁴

Ovaj je tip zabilježen u punktovima: Gornja Pušća, Hruševac Pušćanski, Krajska Ves, Pleš, Rijeka Voćanska; dubletno u punktovima Laz Bistrički, Sveti Matej, Šagudovec, Tuhovec. Čini se da se u punktovima s dubletnim razvojem (npr. s mogućnošću i čuvanja i gubljenja *l*) *l* češće gubi u nenaglašenom slogu, a čuva u naglašenom.

¹³ Na sličan se način izdvaja i govor mjesta Ruševac na Bilogori (Lončarić 1996: 112).

¹⁴ V. bilješku 3.

Gornja Pušća: *pripovēda*¹⁵, *smēja*, *meṭa*, *dḡ*, *bēža*, *klēča*, *opā*, *imā*, *poznāva*, *mōge*, *rēke*, *iše*, *rāse*, *trēpē* ‘trepetao’, *napravi*, *prišepni*, *mēkni* ‘maknuo’, *vudri*, *zdigni*, *prēmēni*, *zmēžži* ‘zgnječio’, *sē*, *prē*, *vide*, *dē* ‘djeo’, *sedē*, *prija*, *zē* ‘uzeo’, *ču*, *zezu* ‘izuo’

Krajska Ves: *pusēka*, *brā*, *ziščipā*, *klēča*, *pīsā*, *dēla*, *ōra*, *pēke*, *rēke*, *mōge*, *vliēke*, *podvūdi* ‘podimio’, *bī*, *nāgodi* ‘inatio’, *ōtišči se* ‘otaštio se’, *xmi*, *vūči*, *posūdi*, *sē*, *štē*, *preživē* ‘preživio’, *klē*, *prija*, *žē*, *zē*, *vūgnū*, *vŕnū*, *xl’ēznu*

Laz Bistrički: *pripuvīēdallpripuvīēdal*, *ubēčallubēčal*, *zišellzišel*, *zdōubellzdōubel*, *priēsillpriēsil*, *p^uōpillp^uōpil*, *z^uōpillz^uōpil se*, *zābillzābil*, *ustārellustārel*, *p^uōcellp^uōčel*
– ali: *jēl*, *štjēl*, *zēl*, *čūl*, *zūl*

Rijeka Voćanska¹⁶: *dḡ*, *ščignā* ‘uštipnuo’, *biēžā*, *upā*, *puvīedā*, *zdignā*, *dēlā*, *pōlijā*, *mōgi*, *zdigi*, *iši*, *nēsī*, *rāsi*, *fkāni*, *l’ēgi*, *pusīeki*, *zmōki* ‘pokisao’, *vudri*, *xiti*, *prēxūl’i* *sē* ‘sagnuo se’, *vmi*, *puzābi*, *svidučī*, *vrāzi* ‘ozlijedio’, *sē* ‘sjeo’, *prē*, *gl’ēdē*, *dē* ‘djeo’, *sidē* ‘sjedio’, *imēllmē* ‘imao’, *jē*, *cūrē*, *xl’idē* ‘puhao’, *zē* ‘uzeo’, *prija*, *čūllčū*, *uzu*

3. *l* > *u* (▲) i 4. *l* > *wllv* (▼)

Razvoj *l* u poluvokalno *u* – bilo kod svih glagola ili, ograničeno, samo kod nekih, ovisno o tipu osnove – proširen je u većem broju govora na sjeverozapadu hrvatskoga jezika. Znatno su rjeđi govori u kojima je razvoj išao dalje, u sonant *v*¹⁷ ili *w*. Među govorima Hrvatskoga zagorja oba su spomenuta tipa – kao dvostrukosti, odnosno trostrukosti kod istih glagola i istih govornika – zabilježena u govorima varaždinske okolice.¹⁸ S obzirom na to lokalno stanje, pojava bi mogla biti kartografirana i samo jednim znakom, no zbog činjenice da, gledajući hrvatski jezik u cjelini, ne mora biti i najčešće nije uvijek tako, i na ovoj su karti mogućnosti bilježene dvama znacima. K tomu, izgledno je da bi se i u samom Zagorju, u potencijalnoj gušćoj mreži punktova, mogli naći i govori koji imaju samo jednu od navedenih dviju inačica. Nasuprot tomu, mala artikulacijska razlika između dvousnenoga sonanta *w* te neslogotvornoga *u* s jedne¹⁹ i zubno-usnenoga *v* s druge strane razlog je zbog čega

¹⁵ Prednaglasna dužina u Gornjoj Pušći nema silazne intonacije niti siline.

¹⁶ U radu o Rijeci Voćanskoj (Celinić 2015) za označavanje prozodijskoga stanja na mjestu ishodišne prednaglasne dužine postupila sam na tradicionalan način – označujući prednaglasnu dužinu; ovdje sam se i u tom punktu, kao i u ostalima s istom prozodijskom karakteristikom, odlučila na bilježenje sustava s dvostrukim naglaskom jer se na taj način preciznije pokazuje stvarno stanje.

¹⁷ Usp. npr. u Lanišću kraj Buzeta, Račicama, Studeni i drugdje (Vranić 1996: 288–289).

¹⁸ U širem zaleđu Rijeke usp. npr. dvostrukost *u*ll*v* u punktu Lisac (Vranić 1996: 289).

¹⁹ Usp. npr. konstataciju u Brozović (1981: 21): “Najteži su problemi uvjetovani ipak samom prirodom stvari. Tu je u prvom redu odnos između [w] i [u] te još više sličan odnos između [j] i [i].”

w nije kartografirano posebnim, trećim znakom. Spomenute sam inačice zabilježila u vlastitim istraživanjima punktova Sračinec i Sveti Ilija. Razvoj u *u*, uz čuvanje i gubljenje *l*, postoji i u Tuhovcu. Kartografiranje ostvaraja s *w* istim znakom kao *v*, za razliku od onoga s *u*, motivirano je činjenicom da je u slučajima s *wllv* prisutno nešto zamjetnije zatvaranje sloga, bilo dvousnenim (*w*) ili zubno-usnenim (*v*) zatvorom. Za oba je govora karakteristično da se završno *v* nastalo od *l* ne ponaša u tom položaju kao opstruent, kao što je slučaj s etimološkim *v* (npr. Sračinec: *čřf*, *křf*, *krřf*, G mn. *snupřaf*, *cebřlkřf* 'debala', *lřncřaf*), već ostaje sonant, ne gubeći zvučnost.

Sračinec: *spřullspřwllspřv*, *puzňullpuzňwllpuzňv*, *pučesřullpučesřwllpučesřv*,
mřgeullmřgewllmřgev, *pusiękeullpusiękewllpusiękev*, *křpiullkřpiwllkřpiv*,
vudřiullvudřiwllvudřiv, *sřullsřwllsřv*, *xmekňullxmekňwllxmekňv*,
vugnřullvugnřwllvugnřv, *čřullčřwllčřv*, *uzřulluzřwlluzřv*

Sveti Ilija: *dřulldřwlldřv*, *spřknřullspřknřwllspřknřv*, *zbrisřullzbrisřwllzbrisřv*,
řěkyullřěkywllřěkyv, *sřewllsřwllsřv*, *štěullštěwllštěv*, *děullděwllděv*,
sřědyullsřědywllsřědyv, *vidřullvidřwllvidřv*, *zěullzěwllzěv*, *přčewllpřčewllpřčev*,
čřullčřwllčřv

U **drugo**j su **skupini** govori u kojima je odraz, odnosno razvoj ishodišnoga završnoga *l* uvjetovan. U njima se kombiniraju dva ili više razvoja iz prve skupine, raspodijeljena ovisno o (ne)naglašenosti sloga te o ishodišnim vokalima koji prethode sonantu *l*, odnosno njihovim odrazima. Ti se govori svrstavaju u sljedećih pet tipova razvoja.

5. *l* > *u* + gubljenje u slijedu *ul* (▲)

Govori u ovoj skupini imaju osnovni razvoj *l* > *u*. Od toga odstupaju glagoli sa završnim slijedom *ul* u kojem refleks izostaje, odnosno u kojem se može pretpostaviti njegovo gubljenje slijedom: *ul* > *uu* > *u*, jednako u naglašenom i u nenaglašenom slogu. Ovamo treba dodati i glagole II. vrste sa sufixsom *-nř-* u govorima koji u nenaglašenom slogu imaju izjednačen razvoj *ř* i *u*. Tip je zabilježen u govorima na sjeveru Hrvatskoga zagorja: Gornje Vratno, Jelovec Voćanski, Veliki Lovrečan.

Gornje Vratno: *brřu*, *řřau*, *sějau*, *řpra*, *přsřu*, *děřau*, *přsěkau*, *dřřiu*, *řřakiu*, *přřakiu*,
cvěu, *vřěřkiu*, *mřgiu*, *vudřiu*, *křřiu*, *sřřiu*, *přsřřiu*, *vmřiu*, *vřčřiu*, *puzřřiu*, *vodřiu*,
plěu, *sěu*, *štěu*, *měu*, *jěu*, *vidřiu*, *siděu*, *žěu*, *zěřu* || *zěřu*, *klěu*, *přřjau* ~ *ubřu*, *uzřu*, *čřu*

Jelovec Voćanski: *sřřřu*, *přvřdřřu*, *česřřu*, *přdřřivřřu*, *dřřu*, *břěžřřu*, *upřřu*, *zdignřřu*,
děřřu, *přřřiu*, *mřgiu*, *iřřu*, *řřřiu*, *přřřivřřiu*, *lěřřiu*, *přřiękiu*, *vudřiu*, *přřřřřiu* *sě*,
puzřřřiu, *sřřřřiu*, *přřřřřiu*, *mlřřřiu*, *sěu*, *přřu*, *glědřu*, *děu*, *siděu*, *iměu* || *měu*, *jěu*,
zěu, *klěu*, *žěu*, *přřřjau*, *přčřu* ~ *uzřu*

Veliki Lovrečan: *bráu, órau, séjau, písau, délau, cvéu, dōšiu, rēkiu, pēkiu, vlēkiu, niēsiu, slēkiu, vūšiu, vidiu, biu, vudriu, kōsiu, pōkusiū, sūšiu, pōsušiu, xmiū, vūčiu, pušūōdiū, sēu, štēu, mēu, žēu, zēu, klēu, prijaū, bōu ~ uzū, čū, vjñu sē*²⁰

6. $l > u$ + stezanje u sljedovima *il, əl* (▲)

I govori u ovoj skupini imaju osnovni razvoj $l > u$. Od toga odstupaju glagoli sa završnim ishodišnim slijedom *il, əl* u nenaglašenom položaju, gdje je došlo do stezanja. Riječ je o govorima koji u nenaglašenom položaju imaju četverosamoglasnički sustav, u kojem ostvaraj fonema koji se nalazi na stražnjem gornjem polju samoglasničkoga trokuta varira od *o* preko *o*, *u* do *u*. Ovdje je taj fonem označen znakom *u*. Skupini pripadaju govori u sutlanskom području: Hum na Sutli, Movrač.²¹ Pod stezanjem ovdje se podrazumijeva da je rezultat razvoja dvaju ishodišnih fonema treći fonem, koji sam po sebi nije regularan rezultat razvoja niti prvoga niti drugoga fonema, odnosno, prikazano formulom: $V_1 + l > V_2$.²²

Hum na Sutli: *pāu, zetkáu, smejāu, kvvāu, djāu, dāu, pušēikau, bāu se, jēmau, spūminau, prpēļau, zrājtaū sē, piū, biū, vbiū, pōbiū sē, fsēu, jāu, ftēu, mēu, vīdau, zgōrau, živau, štēu* 'čitaō', *vzēu, prjēu, pučēu, zēu, ubiū, ziū, čiu ~ nevūču, dōubu, zbūdu, pūstu, nevādu, kūpu, guvōru, zdignu*²³, *fsipnu*²⁴, *fkānu*

Movrač: *dōu, prōu, urōu, brōu, dēlou, sējou, šōu, xbēu, xmēu, vyčiu, syšiu, kusiu, vidāu, mlāu, māu, fiāu* 'htio', *prejēu, klēu, vzēu, žēu, čēu* 'čuo', *ubēu, zāzeu ~ xvūšu, mūgu, rēku, pēku, vlēku, dōšu, zgūbu, vrōzu, pōkusu, nqprāvu*

7. gubljenje + stezanje, tip 1 (●)

Riječ je o jednom od dvaju tipova u kojima je došlo do kombinacije gubljenja i stezanja, ovisno o samoglasniku i prozodiji zadnjega/jedinoga sloga. U ovom je tipu do gubljenja došlo u svakom naglašenom slogu te u nenaglašenim slogovima izuzev onoga sa sljedovima *əl* i *il*, u kojima je došlo do stezanja. Tip je potvrđen u govoru Plavića.²⁵

Plavić: *brō, orō, bō se, djō, sjō, posjō, predō, mlē, ftē, mē, zē, klē, prijē, počē, čō, obō, zō, gūta, vrēza, posēka, pīsa, dēla, vīda, gōra, zgōra, sējda, vīsa, žīva ~ pēko,*

²⁰ Usp. inf. *vjñoti*.

²¹ Oba su govora jednonaglasna.

²² V = vokal.

²³ Usp. inf. *zdigniti*.

²⁴ Usp. inf. *fsipniti*.

²⁵ Govor je jednonaglasan.

*rěko, vŭšo, stŭko, mŭgo, sŭšo, pokŭso, zděxno*²⁶, *vgrizno, govòro, zgŭbo, misŭlo, kŭpo, pŭsto*

8. gubljenje + stezanje, tip 2 (⊖)

Do gubljenja odraza *l* u ovom je tipu došlo u naglašenim ishodišnim sljedovima *al, el, ol, ul*, a do stezanja u naglašenima *il, ěl, ěl* te u svim potvrđenim nenaglašenim slogovima, neovisno o vokalu.²⁷ Tip je potvrđen u Gornjem Maclju. Rezultat stezanja u nenaglašenom je položaju redovito *u*, a u naglašenom koji od labijaliziranih samoglasnika *ö* ili *ü*, kao odraza ishodišnoga *u*. Primjeri stezanja mogli bi upućivati na pretpostavku da je prije njega došlo do zamjene *l > ŭ*, odnosno da je *ŭ* prouzročilo zamjenu samoglasnika prednjega niza samoglasnikom stražnjega niza ili samoglasnikom *a*, no stanje u Proseniku Tuheljskom s glagolima kojima osnova završava na *i* (*kôŭsul* 'kosio', *pokôŭsul*, *sŭšul*, *zmôčul se*, *vlěznul*²⁸, *nôŭsul*, *govôŭurul*) pokazuje kako nije nužno pretpostaviti prethodni razvoj *l > ŭ* da bi se protumačila takva zamjena.

Gornji Macelj: *brŭ, urŭ, smäjŭ sä, uprŭ, plŭ, sä, žŭ, bŭ, čŭ, ubŭ, zŭ ~ ftŭ* 'htio', *mŭ* 'imao', *zŭllzŭ, klŭ, prijŭ, bŭ, ŷbŭ, xmŭ sä, vučŭ sä, kusŭ, sušŭ, puvědu, dělu, pějisu, pějitu, sējju, mŭučŭ, vŭŭgnŭ*²⁹, *vŭŭžgu, vŭrgu*³⁰, *vlějku, slějku, pŭku, mŭugu, pŭklŭnu* 'pozdravio', *pusŭdu, zgŭŭbu, pŭkŭsu, pusŭšu, vŭdu*³¹, *sējdu*

9. čuvanje + gubljenje + stezanje (✱)

U ovom se tipu kombiniraju tri vrste razvoja – i čuvanje, i gubljenje, i stezanje, ovisno o samoglasničkoj i prozodijskoj strukturi sloga. Završno se *l* čuva u naglašenom slogu s monoftongom. U naglašenom slogu s diftongom odraz *l* se izgubio. U nenaglašenom je slogu u sljedovima *il* i *al* došlo do stezanja, a u ostalima do gubljenja. Tome tipu pripadaju govori Desinića, Pavlovca Pregradskoga, Velike Horvatske, Vinagore.³²

²⁶ Sufiks glagola II. vrste u tom je govoru *-ni-*.

²⁷ U građi za nekoliko kombinacija nije bilo potvrde: naglašeno *al* potvrđeno je samo u *šŭ* 'išao', glagolu za koji se pokazalo da u mnogim govorima ima atipičan razvoj, zbog čega nije uzet u obzir; bez potvrda su i nenaglašeni sljedovi *el, ěl* i *ul*.

²⁸ Inf. *vlěznyty*.

²⁹ Inf. *vŭŭgnŭti*.

³⁰ Inf. *vrějčti*.

³¹ Inf. *vidŭti*.

³² Sva su četiri govora jednonaglasna.

Govori s ovim tipom imaju među sobom različiti fonološki razvoj, zbog čega su u njima diftonge, odnosno monoftonge dali različiti ishodišni samoglasnici. Završno *u*, koje se javlja kod određenih vrsta glagola, u ovom tipu nije rezultat razvoja *l > u*, nego redovite diftongacije samoglasnika, a, prema pravilu, odraz se završnoga *l* iza diftonga izgubio, npr. dvoglas tipa *au* u svim je govorima ovoga tipa redovan odraz dugoga *ā* (usp. Velika Horvatska: *blāuḡo*, *trāuḡva*).

Pavlovec Pregradski³³: *šōl* 'išao', *zašil*, *v'lil*, *prēl*, *jāl*, *ftēl*, *ml'ēl*, *smēl*, *mēl*³⁴, *zēl*, *kl'ēl*, *ubūl* ~ *urāu*, *stāu*, *bāu se*; *zavēiza*, *zḡōura*, *vida*, *živa* ~ *rēiku*, *pēiku*, *vūšu*, *nēisū*³⁵, *nōusū*, *pukōusū*, *xōudu*, *pusūšu*, *nōufčū*

Desinić: *pil*, *kosil*, *vučil* (llvūčō), *xbil*, *jāl*, *ftēl*, *ml'ēl*, *mēl*, *fsēl*, *čūl*, *obūl*, *zūl* ~ *stāu*, *bāu se*, *djāu*, *brāu*, *orāu*, *sjāu*, *vzēllzēi*, *prejēi*, *kl'ē*; *sēka*, *posēka*, *pogutjēiva*, *kīpa*, *vida*, *vīsa*, *preživa* ~ *pēiko*, *grīzo*, *rēiko*, *vūšo*, *posūšo*, *pokōuso*, *zmūčo*, *zdigno*, *govōro*

Velika Horvatska: *šōl* (llšō), *xbil*, *zbil*, *kosil*, *bil* (llbi), *jāl*, *pojāl*, *ml'ēl*, *ftēl*, *mēl*, *zēl*, *kl'ēl*, *prčēl*, *čūl*, *ubūl*, *zūl* ~ *orāu*, *stāu*, *djāu*, *brāu*, *pobrāu*; *gūta*, *dēla*, *zavēiza*, *sēka*, *posēka*, *vida*, *sēida* ~ *rēiko*, *mōuḡo*, *trēiso*, *pēiko*, *nōuso*, *vōuzo*, *pokōuso*

Osim spomenutih tipova potvrđenih građom, izgledno je da bi se u neistraženim govorima mogli pronaći još neki tipovi razvoja završnoga *l* koji ovdje nisu navedeni.

Govori s dvostrukostima, ili u slučaju Tuhovca s trostrukošću, obično su oni koji su smješteni na području međusobnoga dodira većih cjelina s određenim tipovima razvoja. Međutim, kako pokazuje karta, nije sa svim punktovima tako. Laz Bistrički i Sveti Matej, govori na sjevernim padinama Medvednice, okruženi su govorima s očuvanim *l*. Premda, zbog teme ovoga rada, područje južno i istočno od njih nije karografirano, uvid u atlasnu građu pokazuje da su i ondje govori s očuvanim *l*, npr. govori na južnim i istočnim padinama Medvednice (Šestine: *govōril*, *prījēl*, *zēl*, *ītil*, *zōzul*, *kōval*; Biškupec Zelinski: *čūl*, *dřžal*, *vlōvil*, *zēl*, *īšel*). Nameće se pitanje zašto se u Svetom Mateju i Lazu Bistričkom završno *l* fakultativno gubi te, s tim u vezi, i pitanje je li možda u tim punktovima inačica bez *l* starija, a ona sa završnim *l* novija, nastala kao posljedica restitucije pod utjecajem okolnih govora. Kao nastavak iste hipoteze, a na temelju zaključka koji proizlazi iz karte – da se

³³ U ovom se govoru završno *l* može ostvariti i tvrđe, velarnije – kao *l*, što ovdje nije posebno bilježeno.

³⁴ Uz nazale zatvoreno *e* zamjenjuje se otvorenim *e*.

³⁵ Uz nazale dvoglas je zatvoreniji.

područje s gubljenjem / javlja kao prijelazno područje između područja s očuvanim / i područja s kojim drugim razvojem (poluvokalnim, vokalnim i sl.) – nameće se i pitanje nije li nekada područje s poluvokalnim, ili koji drugim, razvojem na prostoru Hrvatskoga zagorja bilo proširenije.³⁶

5. ZAKLJUČAK

Završno / u radnom pridjevu m. jd. u govorima Hrvatskoga zagorja ima više tipova razvoja. Oni se u osnovi mogu podijeliti na dvije skupine: tipovi s neuvjetovanim razvojem, u kojima je razvoj u svim glagolima isti, te tipovi s uvjetovanim razvojem, u kojima razvoj ovisi o vrsti glagola, odnosno naglasnoj i vokalnoj strukturi završnoga sloga. Prvoj skupini pripadaju sljedeći tipovi razvoja: čuvanje /, gubljenje /, razvoj u *u* te u *w* ili *v*. Drugoj skupini pripadaju tipovi koji su kombinacija dvaju ili više razvoja iz prve skupine, raspodijeljenih ovisno o naglašenosti/nenaglašenosti sloga te o ishodišnim vokalima koji prethode sonantu /, odnosno njihovim odrazima. Na taj je način zabilježeno devet tipova razvoja, a izgledno je da bi se u neistraženim govorima mogli naći i novi.

Na analiziranom području zastupljeni su tipovi razvoja poznati i potvrđeni i u brojnim nekajkavskim govorima hrvatskoga jezika, među kojima se može izdvojiti gubljenje /, koje se obično smatralo čakavskom specifičnošću.

PUNKTOVI, KRATICE I IZVORI GRAĐE

UpHJA = Upitnik za Hrvatski jezični atlas, u zagradama ime istraživača

UpOLA = Upitnik za Općeslavenski jezični atlas, u zagradama ime istraživača

UpGHZ = Upitnik za istraživanje govora Hrvatskoga zagorja

Napomena: Sve punktove istražene pomoću UpGHZ te punktove uz koje nije naveden dijalektološki upitnik istražila je A. Celinić; uz punktove za koje je građa preuzeta iz literature navedena je bibliografska bilješka.

³⁶ Iz vlastitoga terenskoga iskustva mogu spomenuti kako govora s dubletnim gubljenjem/čuvanjem / ima više nego što je to označeno na karti. Naime, kartografirani su samo oni punktovi iz kojih postoji dostatna količina pisane građe. Oni punktovi koje sam, istražujući neke druge govore, imala prilike čuti, ali nisam izravno njih istraživala i bilježila građu, nisu kartografirani. Tako iz iskustva, ali bez dovoljno potvrda u pisanoj građi, znam da govora s gubljenjem/čuvanjem / ima u okolici Zlatara te, također, da je takav govor Završja Začreetskoga sjeverozapadno od Svetoga Križa Začretja.

Bed = Bednja; Biškupec Zelinski (nekartografirano) – UpHJA (istr. A. Šojat); BKs = Bregi Kostelski; DbZ = Dubrava Zabočka (Menac-Mihalić i Celinić 2012); DMc = Donji Macelj; Dsn = Desinić; Gdn = Gredenec – UpGHZ; GKš = Gornja Konjščina (Gudek 2013); GMc = Gornji Macelj – UpGHZ; GPš = Gornja Pušća (Jugovo Selo) – UpHJA (istr. A. Celinić); GVt = Gornje Vratno – UpGHZ; HrP = Hruševac Puščanski – UpGHZ; Hum = Hum na Sutli – UpHJA (istr. A. Celinić); IvN = Ivanec (Hrg 1996); JIV = Jelovec Voćanski – UpHJA (istr. A. Celinić); Jsnj = Jesenje – UpHJA (istr. A. Celinić); KrV = Krajska Ves – UpGHZ; Ksk = Kostelsko; Lgl = Lepoglava – UpHJA (istr. A. Celinić), UpGHZ; Lob = Lobar – UpHJA (istr. V. Zečević); LzB = Laz Bistrički – UpHJA (istr. A. Celinić); MBI = Marija Bistrica – UpHJA (istr. A. Celinić); Mrš = Maruševac – UpHJA (bez oznake istraživača, pretpostavljeno V. Barac-Grum); Mvr = Movrač – UpGHZ; NBs = Novaki Bistranski – UpHJA (istr. A. Celinić); NGb = Novi Golubovec – UpGHZ; Ors = Oroslavje; PlG = Plemenščina Gornja – UpHJA (istr. A. Celinić); Plš = Pleš; Plv = Plavić; PsT = Prosenik Tuheljski – UpGHZ; PvP = Pavlovec Pregradski; Rdb = Radoboj – UpHJA (istr. A. Celinić); RVć = Rijeka Voćanska – UpHJA (istr. A. Celinić); SII = Sveti Ilija – UpHJA (istr. A. Celinić); SKZ = Sveti Križ Začretje – UpOLA (istr. A. Šojat), UpHJA (istr. A. Šojat); SMt = Sveti Matej – UpGHZ; Srč = Sračinec – UpHJA (istr. A. Celinić); Šestine (nekartografirano) – UpHJA (istr. A. Šojat); Šgd = Šagudovec – UpGHZ; ŠmG = Šemnica Gornja (Oraić Rabušić 2009); Tuh = Tuhovec – UpHJA (istr. Z. Junković); VHR = Velika Horvatska; VLv = Veliki Lovrečan – UpGHZ; Vng = Vinagora; VTr = Veliko Trgovišće – UpHJA (istr. A. Celinić); Zaj = Zajezda – UpHJA (bez oznake istraživača, pretpostavljeno M. Lončarić i suradnici) → ukupno 47 punktova, od toga dva nekartografirana

LITERATURA

- Brozović, Dalibor. 1981. O fonetskoj transkripciji. U: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvaćenih Opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, Posebna izdanja LV/9 [ur. Ivić, Pavle; Filipović, Nedim i dr.]. Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, 17–25.
- Brozović, Dalibor; Ivić, Pavle. 1988. *Jezik, srpskohrvatski/hrvatskosrpski, hrvatski ili srpski*. Zagreb: Jugoslavenski leksikografski zavod Miroslav Krleža.
- Brozović, Dalibor; Lisac, Josip. 1981. Začretje. U: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvaćenih Opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, Posebna izdanja LV/9 [ur. Ivić, Pavle; Filipović, Nedim i dr.]. Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, 315–323.
- Celinić, Anita. 2015. Fonologija Rijeke Voćanske i voćanskoga kraja (na sjeveru Hrvatskoga zagorja). *Hrvatski dijalektološki zbornik* 19, 25–77.

- Gudek, Vedrana. 2013. *Opis govora Gornje Konjščine*. Diplomski rad. Zagreb: Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu.
- Hrg, Franjo. 1996. *Ivanečki govor i rječnik*. Ivanec: Narodno sveučilište "Đuro Arnold".
- Ivšić, Stjepan. 1936. Jezik Hrvata kajkavaca. *Ljetopis Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti* 48, 47–88.
- Ivšić, Stjepan. 1970. *Poredbena slavenska gramatika* [prir. Katičić, Radoslav; Vrana, Josip]. Zagreb: Školska knjiga.
- Kovačec, August. 1989. Četverotonski prozodijski sustav nekih kajkavskih govora. *Govor* 6/2, 13–27.
- Lončarić, Mijo. 1996. *Kajkavsko narječje*. Zagreb: Školska knjiga.
- Menac-Mihalić, Mira; Celinić, Anita. 2012. *Ozvučena čitanka iz hrvatske dijalektologije*. Zagreb: Knjigra.
- Menac-Mihalić, Mira; Celinić, Anita. 2019. Završno *l* u glagolskom pridjevu radnom u štokavskim govorima u Hrvatskoj. U: *Bosanskohercegovački slavistički kongres, Zbornik radova (knjiga 1)* [gl. ur. Halilović, Senahid]. Sarajevo: Slavistički komitet, 481–496.
- Oraić Rabušić, Ivana. 2009. Fonološki opis govora Šemnice Gornje. *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 35, 257–279.
- Vranić, Silvana. 1996. Realizacija finalnoga slogovnoga *ll* u govorima čakavskoga narječja. U: *Hrvati i Mađari u svjetlu prožimanja kultura i jezika. Knj. 2: Priopćenja hrvatskih sekcija III. međunarodnog slavističkog skupa Teorija i praksa nastave slavenskih jezika: Pečuh, 26 – 27. travnja 1996.* [ur. Blažetin, Stjepan]. Pečuh: Hrvatski znanstveni zavod, 275–291.

A geolinguistic view of the final *l* in the *l*-participle in the local speeches of Hrvatsko zagorje

In the local speeches of Hrvatsko zagorje there are several types of development of the final *l* in *l*-participle. They can basically be divided into two groups: types with unconditioned development, in which the development is the same in all verbs, and types with conditioned development, in which development depends on the type of verb, i.e. the prosodic and vocal structure of the final syllable. The following types of development belong to the first group: preservation of *l*, losing *l*, developing into *u*, *w* or *v*. The second group includes types that are a combination of two or more types of development from the first group, distributed depending on the stressed / unstressed syllable and on the vowels that precede the final *l*. In this way, nine types of development have been identified. In the analyzed area, the types of development known and confirmed in numerous non-Kajkavian dialects of the Croatian language are represented, among which the loss of *l* can be singled out, which was usually considered a Čakavian specificity.